

Griffie Nr.:
2871
Parket Not.:

CORRECTIONELE RECHTBANK TE LEUVEN

Openbare terechtzitting van 8 december 2009.

In de zaak van het openbaar ministerie:

TEGEN:

5288

te op , geboren
Beklaagde, ter zitting aanwezig en bijgestaan door meester , advocaat te
en meester ; advocaat te

1. De ten laste gelegde feiten

Beklaagd te:

op het perceel gekadastraerd
en , eigendom van hemzelf, met een totale oppervlakte van en , ge-
legen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied,

A. Op een onbepaalde datum vanaf 8 september 2005 tot heden

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, par.1, 146, 1°, 147 148,149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hiernavermelde handelingen, werken of wijzigingen, zoals bepaald bij artikel 99 te hebben uitgevoerd, voortgezet of instandgehouden, meer bepaald:

- het oprichten en instandhouden op het terrein van een ingrijpende reliëfwijziging van 134 meter vanaf de straatas, uitgevoerd in strijd met de vergunning van 8 september 2005, die maar voorzag in een reliëfwijziging van 30,4 meter vanaf de straatas.

B. Op een onbepaalde data tussen 19 december 2006 tot heden

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146,5°, 147 148,149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999, handelingen, werken of wijzigingen te hebben, voorgezet, in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, de beschikking in kortgeding, meer bepaald:

- werken te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staken van 19 december 2006 en de bekrachtigingsbeslissing van 21 december 2006, die door de beschikking in

kortgeding dd. 26 februari 2007, alsook door het Hof van Beroep te Brussel dd. 12 november 2007 werd behouden, althans voor wat betreft de reliëfwijziging, meerbepaald door het aanplanten van bomen in de tuin, het plaatsen van omrastering en levende haag.

2. Procedure

De rechtbank nam kennis van:

- de stukken van het onderzoek,
- de dagvaarding van beklaagde,
- de besluiten en stukken neergelegd door beklaagde,
- het advies van de Hoge Raad voor het herstelbeleid.

De rechtbank hoorde:

- het openbaar ministerie,
- beklaagden.

De rechtbank beslist **op tegenspraak**.

3. Bespreking van de feiten op strafrechtelijk vlak

3.1.

De feiten overeenkomstig de tenlastelegging A moeten worden opgesplitst. Enerzijds spreekt de tenlastelegging immers van "het oprichten" op het terrein van een ingrijpende reliëfwijziging in strijd met de vergunning, thans beschreven als feiten onder tenlastelegging A1. Anderzijds wordt er melding gemaakt van het instandhouden van deze reliëfwijziging, feiten onder A2.

3.2.

Over de feiten onder A1.

3.2.1.

Terecht stelt beklaagde dat deze feiten, voor zover bewezen, in principe thans strafbaar zijn krachtens de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening die in werking getreden is sedert 1 september 2009, en dat de feiten dan ook in het licht van de bepalingen van deze codex moeten worden bekeken.

3.2.2.

Beklaagde betwist de feiten.

Om strafbaar te zijn moet worden aangetoond dat beklaagde zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk heeft gewijzigd, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt (artikel 4.2.1, 4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

Vóór de inwerkingtreding van de nieuwe voornoemde codex werd een reliëfwijziging van meer dan 50 cm als een aanmerkelijke wijziging van het reliëf beschreven (deze stel-

ling werd door de administratie ook als richtlijn gevolgd - cfr toelichting bij het Koninklijk Besluit van 16 december 1981 betreffende de werken van geringe omvang, en omzendbrief van 18 november 1987 betreffende aanmerkelijke reliëfwijziging, artikel 44§12 van de wet van 29 maart 1962).

Als aanmerkelijke reliëfwijziging dient heden onder meer te worden beschouwd elke aanvulling, ophoging, uitgraving of uitdieping die de aard of functie van het terrein wijzigt. Maar ook als de aard of functie van het terrein dezelfde blijft, kan een reliëfwijziging aanmerkelijk zijn, omwille van zijn omvang. Het criterium van 50 centimeter wordt hierbij nog steeds door de administratie gehanteerd (ook al staat dit niet letterlijk in de regelgeving) in die zin dat indien de ophoging of uitgraving groter is dan 50 cm doorgaans een vergunning vereist is (cfr de informatie die de Vlaamse Overheid geeft aangaande bouwen en wonen mbt reliëfwijzigingen - te consulteren op de website van de Vlaamse Overheid). Ook reliëfwijzigingen van minder dan 50 centimeter kunnen echter aanmerkelijk (en dus vergunningsplichtig) zijn (bijvoorbeeld als het gaat over grotere oppervlaktes die opgehoogd of afgegraven worden, zoals grote landbouwpercelen).

Voor zover de omschrijving in de nieuwe codex een beperking van de strafbaarstelling zou inhouden moet de mildere strafwet van toepassing zijn op de feiten (art 2 al 2 sw).

Beklaagde beschikt over een vergunning die is afgeleverd op 8 september 2005. Deze vergunning staat toe dat het reliëf achter de woning beperkt mocht worden gewijzigd tot op ongeveer 30,4m vanaf de straatas van de

In het proces-verbaal van vaststelling van 19 december 2006 wordt vermeld dat op die datum het reliëf tot op ongeveer 134m vanaf de straatas van de substantieel gewijzigd was. Om tot deze vaststelling te komen werd vergeleken met het terrein zoals dat zou hebben bestaan volgens "*de over het gebied bestaande stafkaarten*", zonder dat deze kaarten nader worden gepreciseerd of zonder dat de datum van deze kaarten wordt meegedeeld. Op deze kaarten zou volgens het proces-verbaal van vaststelling een natuurlijke del aanwezig zijn geweest daar waar nu de "*grondaanhoging*" werd vastgesteld.

Uit dit proces-verbaal van vaststelling blijkt echter niet wanneer (op welk tijdstip) deze reliëfwijziging tegenover de eerdere stafkaarten zou zijn uitgevoerd.

Beklaagde legt stukken neer waaruit blijkt dat de vorige eigenaar van het perceel ongeveer 13 jaar geleden de "del" onderaan heeft laten opvullen met "ijzergrond" en deze stelt hiervoor toestemming te hebben gehad vanwege de gemeente . Volgens de vorige eigenaar bestond de grond achter het huis vroeger uit zavelgrond die gebruikt werd voor de aanbouw van de huizen in het dal waardoor grote putten ontstonden die door erosie die "natuurlijke del" vormden (zie stuk 2 beklagde).

Beklaagde zegt dat hij zelf geen aanmerkelijke wijziging van het reliëf tot stand gebracht heeft. Hij zegt dat hij achter zijn woning wel inderdaad oneffenheden en putten weggevoerd heeft en opgevuld heeft maar dat hierdoor nooit een ophoging van meer dan 50 centimeter werd gerealiseerd en er geen sprake is van een "aanmerkelijke" wijziging van het reliëf ten gevolge hiervan. Beklaagde geeft toe dat er een aanmerkelijke nivellering plaatsvond in de eerste 30 meter van de straatas maar dat dit dan ook was toegestaan volgens de vergunning, en ook conform de vergunning werd uitgevoerd.

Beklaagde zegt terecht dat het tegendeel niet blijkt uit het strafdossier. Hieruit blijkt wel dat er reliëfwijzigingen werden aangebracht in verhouding tot vroegere stafkaarten, doch niet in welke periode en bijgevolg ook niet door wie dit gebeurde. Om te weten of de ophogingen die beklagde uitvoerde (en toegeeft) voldoende waren om een aanmerkelijke reliëfwijziging te veroorzaken in de zin van de wet, moet eerst precies geweten zijn hoe hoog de voorgaande ophogingen waren die door de vorige eigenaar werden uitgevoerd (en waar dit precies gebeurde) en of dit ook al een reliëfwijziging inhield, ook dient te zijn geweten wanneer de stafkaarten een del vertoonden, en hoe diep deze was. Nu dit niet blijkt is niet aangetoond dat beklagde *"een ingrijpende reliëfwijziging van 134 meter vanaf de straatas uitvoerde in strijd met de vergunning van 8 september 2005"* zoals hem ten laste gelegd wordt onder A1.

Beklaagde wordt vrijgesproken voor deze feiten.

3.3.

Over de feiten onder A2.

Het openbaar Ministerie werpt ter terechtzitting op dat de strafvordering vervallen is voor feiten onder de tenlastelegging A2 aangezien het in stand houden van dergelijke wederrechtelijke constructies op een perceel gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied niet langer strafbaar is. Beklaagde sluit zich hierbij aan.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 6.1.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (in werking sedert 1 september 2009) geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden (zie ook art. 6.1.2. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening: artikel 6.1.1, derde lid, toegevoegd bij decreet van 4 juni 2003 en gedeeltelijk vernietigd bij arrest nr. van 19 januari 2005 van het Grondwettelijk Hof, wordt geïnterpreteerd als volgt: deze bepaling heft de strafbaarstelling van de vermelde instandhoudingsmisdrijven op). Voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wederrechtelijke handelingen op het ogenblik van de instandhouding gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden worden verstaan de groengebieden, natuurgebieden, natuurgebieden met wetenschappelijke waarde, natuurreservaten, natuurontwikkelingsgebieden, parkgebieden, bosgebieden, valleigebieden, brongebieden, agrarische gebieden met ecologische waarde of belang, grote eenheden natuur, grote eenheden natuur in ontwikkeling en de ermee vergelijkbare gebieden, aangeduid op de plannen van aanleg, alsook de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangeduid krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen. Onder recreatiegebieden worden verstaan de gebieden voor dagrecreatie, gebieden voor verblijfsrecreatie en de ermee vergelijkbare gebieden, aangeduid op de plannen van aanleg. In het kader van de regeling rond zonevreemdheid (artikel 145bis) is landschappelijk waardevol agrarisch gebied geen ruimtelijk kwetsbaar gebied. Ook het Openbaar Ministerie stelt dat er geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is (en toont dus geen misdrijf aan).

Het Openbaar Ministerie stelt dan ook terecht dat de feiten waarvoor beklagde vervolgd

werd onder tenlastelegging A2 niet langer strafbaar zijn.

3.4.

Over de feiten onder B.

Beklaagde stelt terecht dat het stakingsbevel louter betrekking heeft op de verbouwing aan de woning en de reliëfwijziging op het terrein gelegen achter de verbouwde woning. De aanplanting van bomen in de tuin, van omrastering en levende haag op het perceel naast de woning zijn hierin niet begrepen. Er wordt bovendien niet aangetoond dat deze aanplantingen van bomen en werken (omrastering) begrepen waren in het stakingsbevel nu dit hier niet uit blijkt.

Beklaagde wordt vrijgesproken.

4. De herstellvordering

Het Openbaar Ministerie vraagt om de herstellvordering in te willigen.

Bij een vrijspraak kan de rechter de herstellvordering niet inwilligen (zie in die zin G. DEBERSAQUES "Handhaving" in B. HUBEAU, *Ruimtelijke ordening en stedenbouw*, Brugge, die Keure, 2004, pagina 872 nr 156).

Een herstellvordering die door de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen is ingesteld op grond van de instandhouding van handelingen, kan vanaf 1 september 2009 niet langer worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld.

Bijgevolg wijst de rechtbank de herstellvordering af.

5. Toegepaste wettelijke bepalingen

Bij deze uitspraak past de rechtbank onder meer de volgende wettelijke bepalingen toe:

- 4.2.1, 4°, 6.1.1, 6.1.2, 6.1.41. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;
- 194-195 van het Wetboek van Strafvordering
- 2-11-12-13-14-31-32-34-35-36-37-41 wet 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken, door de voorzitter aangeduid.

UITSPRAAK

De rechtbank doet uitspraak in eerste aanleg en op tegenspraak.

OP STRAFRECHTELIJK VLAK

De rechtbank stelt vast dat de feiten onder tenlastelegging A2 niet langer strafbaar zijn.

De rechtbank stelt vast dat de strafvordering voor de feiten onder tenlastelegging A1 en B ontvankelijk is.

De rechtbank verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A1 en B NIET bewezen en spreekt beklaagde hiervoor vrij.

De rechtbank legt de kosten, begroot op 98,14 euro, ten laste van de Belgische staat.

De rechtbank zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het eerste hypotheekkantoor van :

De rechtbank zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig art. 160 en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 161 Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

OP BURGERRECHTELIJK VLAK

De rechtbank wijst de herstellvordering af.

DIT VONNIS WERD UITGESPROKEN in de openbare terechtzitting van de achttiende kamer op de hierboven aangeduide datum waar tegenwoordig waren:

mevrouw	, rechter;
mevrouw	, substituut-procureur des Konings;
mevrouw	, griffier.

(get)

(get)